భేషజం

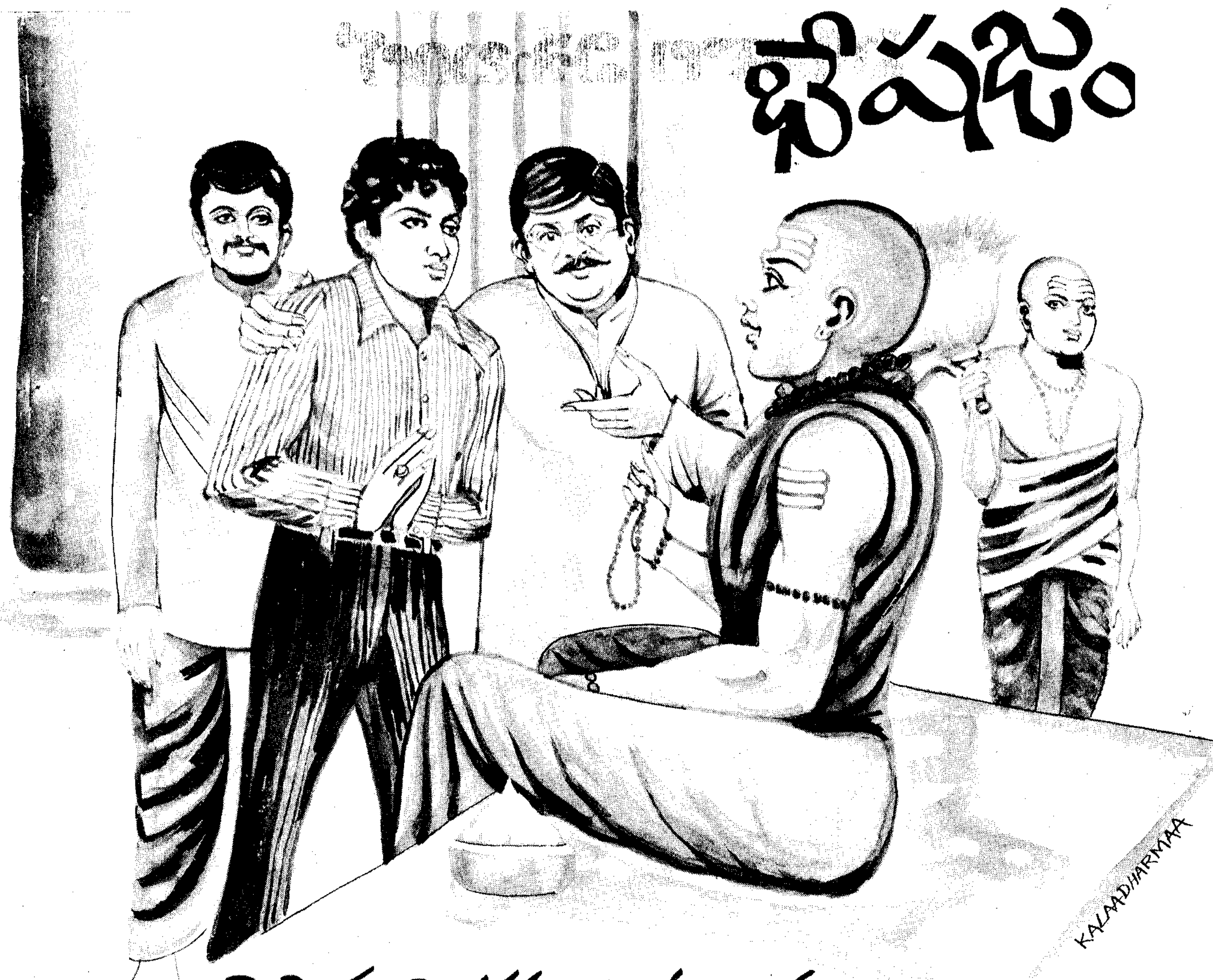

యిందుర్తి సత్యన్నారాయణరావు

"బాబూ! సాయంత్రం తీరుబడవుతుందిరా నీకు?"

"ఎందుకమ్మా?" అడిగాను.

"సత్యానందస్వామి వారొచ్చారుట నిన్న, చూట్టానికెళ్దాం."

"ఎవరూ?"

"సత్యానందస్వామివారని, రిషీకేశం నించి వచ్చారుట! చాలా మహిమ గల స్వామిట! జమీందారుగారు స్వామివారు హైదరాబాదు వస్తే, ఓ నెల రోజులుండమని తీసుకొచ్చార్ట మనూరు. కామాక్షమ్మా వాళ్ళు నిన్ననే వెళ్ళి దర్శనం చేసుకొని వచ్చేశారు."

"నాకీరోజు తీరదనుకొంటా, సాయంత్రం ఓ ఆపరేషను చేయాలి. ఎట్లాగూ నెల్రోజులుంటా రంటున్నావుగా, నేను తర్వాత వెళ్తాలే! కారు పంపిస్తా, వెళ్తే ఎండ తగ్గాక, సాయంత్రం నువ్వెళ్ళిరా" అంటూ బైటకొచ్చేశాను.

* * *

"ఏంటీ! ఆవకాయ కారం వేసుకొని భోజనం చేసేసారా రాత్రి?" అడిగాను.

"లేదే" అన్నాడు ఖంగారుగా పరంధామయ్య గారు.

"ఏంటి — భోజనంలో ఆవకాయ తిన్లేదా?"

"ఊఁ! తిన్లేదు."

"ఒట్టి కారమే తినేసారన్న మాట."

"మీతో కష్టమే సుమండీ! ఏదో యింట్లో కొత్త ఆవకాయ పెట్టి, పాళా సరిగ్గా వుందో లేదో చూడమంటే ఓ చిటికెడు రుచ్చూసా."

"ఓహో! మీ చిటికె వొక్క రోజులో మీ ఆరోగ్యాన్ని సగం తినేసింది. ఇహనించైనా జాగ్రత్తగా వుండండి. మందులు జాగ్రత్తగా తీసుకోండి. చూడండీ... నా మాట ఖాతరు చేస్తేనే మీకు నేనేమైనా సహాయం చేయగలిగేది... వెళ్ళండి."

"సరే బాబూ! కానీ యీ జిహ్వా చాపల్యం వుంది చూడండీ..."

"చూడను. రేపు సాయంత్రం రండి మళ్ళీ" అన్నాను విసుగ్గా.

"వస్తా బాబూ! తమరు కోపగించుకోకండి" అంటూ వెళ్ళిపోయాడాయన. ఇంతలో ఫోను మోగింది. రిసీవర్ తీసి "హలో" అన్నాను.

"అదృష్టం! ఏ ఆపరేషను థియేటర్లోనో వున్నారనుకొన్నా! ఏంటి తీరిగ్గా వున్నట్లున్నారు" జమీందారుగారి గొంతు గుర్తుపట్టాను.

"నమస్కారమండీ! ఏంటీరోజు పొద్దుటే నేను గుర్తొచ్చాను. ఆరోగ్యం బాగుందా?" అడిగాను.

"తమరి దయవల్ల."

"నా దయేముందిలెండి ... యీ మధ్య తమకు ఆధ్యాత్మికచింతన ఎక్కువవుతున్నదిటగా..." అంటూ నవ్వాను.

"అదే అదే! ఆ విషయం చెబ్దామనే ... సత్యానందస్వామివారని, హృషీకేశ్ నివాసి — దక్షిణ యాత్రలకని వస్తే, మనూర్లో వేంచేయమని నేనే బలవంతంగా తీసుకొచ్చా! సాయంత్రం అమ్మగారితో పాటు వొకసారి రండి."

"అమ్మ సాయంత్రం వస్తానంది ... క్షమించాలి, నాకు తీరదనుకొంటా."

"ఏంటండీ అంత తీరిక లేకుండా! అంతటి

స్వామినన్నే, దర్శనం చేసుకోకుండా — ఎంతైనా మీ కుత్రబుద్ధి పోనిచ్చుకోలేదు.''

''కుత్రబుద్ధని కాదు ... యిక్కడ పేషంట్స్ ...'' అంటూ నీళ్ళు నమిలాను.

''అంతగా పేషంట్లుంటే వాళ్ళనీ కార్లో వేసుకొనొచ్చేయండి. స్వామివారు విబూది, ప్రసాదం యిస్తే సర్వ రోగాలూ కుదుర్తాయి. మీకు తెలుసో, లేదో శ్రీవారు కుష్ఠురోగాన్ని కూడా విభూతి ఇచ్చి కుదురుస్తారు'' అన్నారాయన ఆవేశంగా.

''శాంతం పాపం! అయితే నా ప్రాక్టీసు మూసేమిటి! ఇలాటి సమయంలో నా పేషంట్లనసలు వదలగోడదు ... కానీ నా కేదైనా రోగమొస్తే చవగ్గా నయం చేయించుకోడానికి స్వామివారి వద్దకే వస్తాలెండి ... ప్రస్తుతానికైతే నాకే జబ్బూ లేదు కదా !'' అన్నానాయన్ని నవ్విద్దామని.

''లేకేం ... ముప్ఫైయేళ్ళొచ్చాయి... బ్రహ్మచర్యం జబ్బు లేదూ మీకు ? స్వామివారు దీవిస్తే మూడ్రోజుల్లో కళ్యాణం కుదుర్తుంది !''

''హతోస్మి ! యీ మాట అనేరు సుమా ! యీ నెలంతా శ్రీవారి శుశ్రూషల కోసం నన్ను నియోగిస్తుంది ... ''

''ఈ పరిహాసాలకేం లెమ్మరూ ! సాయంత్రం కాకుంటే మరోసారి రండి ... మొత్తానికి యీ అవకాశాన్నొదలొద్దు. గొప్పమహిమగల వారాయన.''

''తప్పకుండా వస్తాను ... మీ మాట కాదనగలనా ? వుంటాను'' అంటూ ఫోను పెట్టేసాను. తర్వాత నా గొడవలో పడి ఆ విషయమే మర్చిపోయాను

* * *

''చూసారా ! నాలుగు రోజుల్లోనే ఎంతగా కోలుకొన్నారో ! తెలుగు మందులకే కాదు, ఇంగ్లీషు మందులకూ పచ్చం చేయాలి. రోగాలకు భేదం లేదు వైద్యమేదైనా'' అన్నాను వుత్సాహంగా పరంధామయ్యగారితో.

ఆయన నవ్వి — ''పచ్చమా ... పాడా ! ఈ ఏడాది మా ఆవిడ మహారుచిగా చేసింది వూరగాయ, నాలిక లేచొచ్చేట్టు ... ఆ రోజు సాయంత్రం జమీందారుగారింటికి విజయం చేసిన స్వామివారికి నా గోడు చెప్పకొంటే — విబూది ప్రసాదించారు ... నాలిక చంపుకోడానిక్కాదు, భగవంతుని కీర్తించడానికని సెలవిస్తూ — సత్యం గల స్వామి... దెబ్బతో రోగం టక్కున కుదిరింది ! యిన్నాళ్ళకి హుషారుగ వున్నాను... అన్నట్టు మీరు వెళ్ళలేదా స్వామివారి దగ్గరికి ?'' అడిగాడాయన.

నాకు మతి పోయింది నాలుగు రోజుల క్రితం ఆ స్థితిలో వున్న రోగి కారం, వుప్పూ తినేసి, యింత హుషారుగా, ఆరోగ్యంగా వుండటం వైద్య శాస్త్రానికే సవాలులా కనిపించింది.

''వాహ్వా అదా విషయం... మంచిది... యేమైతేనేం ఆరోగ్యం చక్కపట్టం కదా కావల్సింది'' అన్నాను నిర్లిప్తంగా.

''కోప్పడకండి... యీ రోగం స్వామివారు కుదిర్చారు. మళ్ళీ మరో రోగం రాదనేంటి ? శ్రీవారు శాశ్వతంగా యిక్కడే వుండరు గదా ! ఎప్పటికీ మీ అవసరం మాకు వుంటూనే వుంటుంది.

భేషజం

ఈ లెక్క మీవద్ద — వుంచండి'' అంటూ మూడు వంద రూపాయలు తీసి బల్లమీద పెట్టాడాయన. రశీదిచ్చి పంపేశానాయన్ను.

* * *

స్వామివారు మా వూరొచ్చిన పదిహేను రోజులకు — నేను ప్రాక్టీసు పెట్టిన యీ మూడేళ్ళ తర్వాత — ఆ రోజు నాకు తీరిక లభించింది. విశ్రాంతిగా కుర్చీలో కూర్చొని ఆలోచనలో మునిగిపోయాను.

''జలుబు, జ్వరం వచ్చినవారి సంగతి వేరు — వారికి మందు వాడకపోయినా, సహజంగా శరీరంలో వుండే నిరోధకశక్తి వలన అవి నయమైపోతాయి.

కానీ యీ స్వామివారు కేవలం విబూధి, అరటిపండు వంటివి ప్రసాదించి గుండెపోటూ, రక్తపోటూ, క్షయ, వుబ్బసం, కడుపునొప్పి — యిలాటి వ్యాధులను కూడా ఎలా నయం చేయగలుగుతున్నాడు ?

ఎంత కాదనుకొన్నా యీ రకం పేషంట్లకు సగానికి సగం జబ్బు నయం చేసేసాడు అది మాత్రం నిజం.

ఆంధ్రపత్రిక
దినపత్రికలో
* మన సినిమాలు
* ప్రేక్షకుల తీర్పు
శీర్షికలు
చూస్తున్నారా ?

వీర్రాజు లాంటి గుండెజబ్బు మనిషి వొక్క వారంలో ఎంతగా కోలుకొన్నాడు ! పట్నంలో చదువుకొంటున్న కొడుకు ప్రమాదంలో మరణించాడని తెల్సినా నిబ్బరంగా ఎలా వుండిపోగలిగాడు ? నిజంగా యీ వైద్య శాస్త్రానికి అందని అద్భుతమేదో వుండి వుండాలి.'' ఆయన్ని దర్శించుకోడంలో చిన్నతనమేమీ లేదనిపించింది నాకు.

''రోగాలను నయం చేయడమే కాకుండా, అయిదేళ్ళుగా వదుస్తూ, ఓడిపోవడం ఖాయం అనుకొన్న వ్యాజ్యంలో జమీందారుగారికి పది లక్షల రూపాయల ఆస్తి కల్సిరావడం స్వామివారి మహాత్యం కాదా ? ముప్ఫై రెండేళ్ళ, స్ఫోటకం మచ్చల సీతకు యింత అకస్మాత్తుగా పెళ్ళి నిశ్చయం కావడం స్వామివారి దీవెన ప్రభావమేనా ?''

ఇలాటి ఎన్నో విషయాలే కాక — ''యిదేమి ప్రారబ్దమోగాని పీడికి ఓ భక్తీ లేదు రక్తీ లేదు. ఎంతసేపూ రోగాలూ, రోగుల గొడవే'' అన్న అమ్మ నిట్టూర్పులు కూడా నన్నా సాయంత్రం స్వామివారి దర్శనానికి వెళ్ళమని పురిగొల్పాయి.

* * *

ఆ సాయంత్రం జమీందారు గారింటికి వెళ్ళాను. జమీందారుగారు ఆర్భాటంగా ఎదురొస్తూ ''రండి రండి, మీకోసం నేనే మళ్ళీ కబురు చేద్దామనుకొంటున్నా. స్వామివారు దర్శనం యిచ్చే వేళయింది... యిలా రండి'' అని, విశాలంగా వున్న గదిలోకి నన్ను తీసికెళ్ళారు.

అరటి, మామిడాకులతో, పూలతో చక్కగా అలంకరించబడి వుందా గది. సంబ్రాణి పొగ, అగరొత్తుల వాసనా పవిత్రంగా తోస్తున్నాయి !

పెద్దగా వున్న వేదిక పైన ఖరీదైన తివాచీ పరిచివుంది. అక్కడ అమర్చివున్న పీఠం మీద అప్పుడే జింక చర్మాలు తెచ్చి కప్పేతున్నారు ఎవరో యిద్దరు కాషాయ వస్త్రాలు ధరించిన యువతులు.

వేదికకు ఎదురుగా నేలమీద జంపఖానాలు, చాపలు పరిచివున్నాయి. అవి దాదాపు అప్పటికే నిండిపోయాయి జనంతో. నేను ఆ గదిలోకి రాగానే వాళ్ళలో సగంమంది లేచి నిల్చొని నాకు నమస్కరించారు. నాకు సిగ్గనిపించిందా సమయంలో ! నాకు నమస్కరించకుండా, నేనెవరా అన్నట్టు చూస్తున్న వాళ్ళు బహుశా దూరప్రదేశాల నించి వచ్చినవారై వుండాలి అయినా వారే నా గౌరవాన్ని దక్కిస్తున్న వారిలా తోచారు నా కప్పుడు. 'లేకుంటే స్వామివారి సన్నిధిలో నాకు నమస్కారాలేమిటి ?'

''మీరలా కూచోండి... నేను స్వామివారిని ఆయత్త పరచి వస్తాను'' అంటూ లోపలికి వెళ్ళారు జమీందారుగారు.

యింతలో ఆ జనంలోంచి నలుగురైదుగురు పెద్దమనుషులొచ్చి నా చుట్టూ మూగారు. వారిలో వీర్రాజుగారూ వున్నాడు.

''ఎలావుంది వొంట్లో'' అనడిగను.

''బాగానేవుంది బాబుగారూ ! స్వామివారు చేయబట్టే పాడురోగం నయమైంది, లేకుంటే అబ్బాయి పోయాడని తెల్సిన మరుక్షణం యీ వెధవ గుండె ఆగిపోయి వుండేది కాదూ ?'' అన్నాడాయన.

నాకెందుచేతో ఆయన మాటలు అసహజంగా తోచాయి.

పక్కనే వున్న రామదాసుగారు ''అవునండీ ! ఆ జబ్బు నయమవడం నారటుంచి, అబ్బాయి పోయిన దుఃఖం నించి స్వామివారి బోధనలే వీర్రాజు గారిని వూరడించాయి'' అన్నాడు.

నేను వారితోపాటు ముందు వరసలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాను. ఇంతలో జయజయ ధ్వానాలు, కలకలం వినిపించాయి. స్వామివారు పరివారంతో సహా వేదిక పైకి వచ్చారు. అంతమందిలోనూ పచ్చటి రంగులో, ఎత్తుగా, లావుగా; కాషాయ వస్త్రాన్ని చీరకట్టూ, పంచకట్టూ రెంటికీ మధ్యగా వున్న పద్ధతిలో ధరించి, చుట్టూవున్న జనాన్ని రుద్రాక్షమాల వేలాడుతున్న కుడిచేత్తో దీవిస్తూ వస్తున్న ఆయన్ని సులభంగా గుర్తించగలిగాను. ఆయన వేదికమీదకు వచ్చి, జింక చర్మం అందంగా పర్చి వున్న పీఠంమీద కూర్చుని, కమండలం పక్కన వుంచుతూ; దండంమీద కుడిచేయి ఆన్చి, రుద్రాక్ష మాల తిప్పుతూ, కాళ్ళు కింద పీటమీద పెట్టుకొని క్షణంసేపు కళ్ళు మూసుకొన్నారు.

కాంతితో వెలిగిపోతున్న గుండ్రటి ముఖం, సన్నగా గీసిన గడ్డం, మీసాలు లేవు, బోడిగుండు... జుట్టు పెంచుకొనే స్వాములనే చూసానుగాని

[48వ పేజీ చూడండి]

సముద్రాల నుంచి సౌరశక్తి

సముద్రాల ద్వారా సౌరశక్తిని ఉత్పత్తి చేయటం చౌకగా సాధ్యం కాగలదని, ఈ శతాబ్ది అంతంలోగ 17,200 కోట్ల పీపాల చమురు శక్తికి సమానమైన ఇంధనాన్ని; సౌరశక్తి ద్వారా అమెరికా ఉత్పత్తి చేయగలదని, అనుకుంటున్నారు.

అమెరికా ఇంధనశాఖలో సోలార్ పవర్ అప్లికేషన్స్ కార్యాలయం డైరెక్టర్ మారిస్ జె. కెట్జ్ "ఓషన్ థర్మల్ ఎనర్జి ఉత్పత్తికి గల అవకాశాలు" అనే అంశంపై ఉపన్యసిస్తూ, పై మాటలు చెప్పారు. ఈ పథకం క్రింద అమెరికాలో 1986 లోగా 100 మెగావాట్ల శక్తిగల యంత్రాలనూ, 1990 లోగా 500 మెగావాట్ల శక్తిగల యంత్రాలనూ, 1999 లోగా 10,000 మెగావాట్ల శక్తిగల యంత్రాలను నెలకొల్పటం జరుగుతుందని ఆయన అన్నారు. ఈ శతాబ్దిలోగా అమెరికన్ ఇంధనావసరాలలో 20 శాతం సౌరశక్తి ద్వారా తీర్చుకొనటాన్ని లక్ష్యంగా పెట్టుకొన్నట్లు డాక్టర్ కెట్జ్ చెప్పారు.

హవాయి కోస్తాలో సాగర విద్యుచ్ఛక్తి ఉత్పత్తికి ఒక పెద్ద ప్రయోగాత్మక యంత్రాన్ని ఏర్పాటు చేయటం జరుగుతున్నది.

ఓషన్ థర్మల్ ఎనర్జి ఉత్పత్తి చేయటానికి, ఇండియా వంటి ఉష్ణమండల ప్రాంతాలు బాగా ఉపయోగపడగలవని డా॥ కెట్జ్ అన్నారు. సాగర జలాలలో, ఎక్కడైతే ఈ ప్రక్రియ బాగా పనిచేస్తుందో తెలుసుకొనటానికి అమెరికాలో పరిశోధనలు జరగుతున్నాయని ఆయన చెప్పారు.

"ముందుగ కోస్తా జలాలలో ఈ ప్రయోగాలు జరుగుతాయి. ఇది విజయవంతమైన తరువాత నడిసముద్రాలలో ఈ పథకాలను ఏర్పాటు చేస్తారు" అని అన్నారాయన.

"సౌరశక్తి సాగరాలలో నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. ఎప్పుడైనా సాగర జలాల నుంచి ఈ శక్తిని వెలికితీయవచ్చు" అని ఆయన అన్నారు. "అమెరికా చమురు దిగుమతులను తగ్గించాలని నిశ్చయించింది. గత సంవత్సరం వరకు మేము 80 లక్షల పీపాలు దిగుమతి చేసుకొన్నాము. ఈ సంవత్సరం 15 శాతం దిగుమతులను తగ్గించుకొన్నాము" అని చెప్పారాయన. ఇంధన పరిరక్షణ చర్యల ద్వారా అమెరికా ఈ విధంగా చమురు దిగుమతులను తగ్గించుకొనగలిగిందన్నారు డాక్టర్ కెట్జ్. ★

అంతమటుకు, ఇలా వెంట్రుకనేదే కనిపించనీయని స్వామి వీరే!

ధ్యానం అయిపోయిన తర్వాత స్వామివారు ప్రార్థనాగీతం శ్రావ్యంగా ఆలపిస్తుంటే, భక్తులు వంతపాడారు!

తర్వాత స్వామివారు బోధన మొదలెట్టారు. ఆయన చెప్పిన విషయం క్లుప్తంగా "ఆత్మ వేరు, శరీరం వేరని మనం ధరించే వస్త్రం చిరిగిపోతే శరీరానికెలా బాధ కలగదో, శరీరానికి బాధవస్తే, ఆత్మ క్షోభించరాదని. శరీరానికి మృత్యువు తప్పదు, ఆత్మ చావదని. ఈ విషయం సదా జ్ఞాపకం వుంచుకొంటే, అందువల్ల యేర్పడే నిర్లిప్తతవల్ల లోకంలో జరుగుతున్న అన్యాయాలు, యుద్ధాలు సగమైనా విలిచిపోతాయని, పైగా యీ విధమైన నిర్లిప్తతవల్ల దుఃఖం దరిచేరదని" ఇలా సాగిపోయిందాయన వుపన్యాసం.

అందులో నేను కొత్తగా విన్న విషయాలు చాలా కొద్ది. అయినా ఆయన చెప్పిన విషయం కన్నా, చెప్పిన తీరు, ఆయనలోని వర్చస్సు నన్నాకర్షించి, ఆయన పట్ల గౌరవాన్ని కలిగించాయి.

ఉపన్యాసం అయిపోయిన తర్వాత ధనం, వెండి, బంగారం లెక్కలేనంతగా కానుకల రూపంలో ఆయనకు ముట్టింది.

"ఈ ధనం నా కక్కర్లేదు. అయినా మీరు నా కివ్వగలుగుతున్నారు గనుక స్వీకరిస్తున్నాను. దీని అవసరం వున్న వారికి దీని నందజేస్తాను" అని ఆయన స్వీకరించారు వాటిని.

ఫల, పుష్పాలు రాసులుగా పోగుపడ్డాయి ఆయనెదుట.

ఒక్కొక్కరే ఆయన దగ్గరకెళ్ళి వారి కష్టాలు చెప్పుకొంటున్నారు. ఆయన వారికేదో ఉపదేశిస్తూ విబూధో, ఫలమో ప్రసాదిస్తున్నారు.

ఇక వెళ్దాంకదాని లేచాను. స్వామివారు నాకేసి చూసి నవ్వి, తన వద్దకు రమ్మన్నట్లు సైగ చేశారు. ఆశ్చర్యంగా వెళ్ళాను.

భేషజం

[22 వ పేజీ తరువాయి]

మరో అప్పుడైతే నా దుస్తులు, నా వట్న ఈ జనం చూపే వస్సనా చూసి ఆయన, నన్ను కూడా ఆకర్షించాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడనుకొనేవాడినే! కానీ నా కెందుచేతో అప్పుడలా తోచలేదు.

ఆయన దగ్గరకెళ్ళి నమస్కరించాను. ఇంతలో జమీందారుగారు, మరో నలుగురు పెద్దమనుషులూ మమ్మల్ని చుట్టు ముట్టారు.

"సుపుత్రా ప్రాప్తిరస్తు" అంటూ స్వామివారు దీవించారు.

జమీందారుగారు కంగారుగా — "వారికింకా వివాహం కాలేదు స్వామీ! ఈ హడావిడిలో తమకు తెలియబరచడం కుదరలేదు. వీరు ..." అని యేదో చెప్పబోతుండగానే —

"నీవు నాకు చెప్పాలా నాయనా ... ఇతను నాకు తెల్సు! కళ్యాణం జరగుతుంది; వచ్చే యేటికి చక్కని పుత్రుడూ జన్మిస్తాడు" అంటూ నవ్వారు స్వామివారు. విచిత్రం -- నకూ, స్వామివారు చాలా కాలం నించీ పరిచయమున్న వ్యక్తిలాగానే తోచింది. తర్వాత వారి వద్ద శలవు తీసుకొని వచ్చేశాను.

* * *

టెలిఫోను మోగుతూంటే, నిద్రలేచి టైము చూసుకొన్నాను. పన్నెండున్నర అయింది. ఆవులిస్తూ ఫోను ఎత్తాను.

'హలో' అంటూ వినిపించింది జమీందారుగారి గొంతు ఖంగారుగా.

"ఏంటి సార్? ఇంత రాత్రి ఏమైంది!" అడిగాను.

"మీరు వేగిరం రావాలి!"

"ఎక్కడికి? ఏమైంది!?"

"మీ వైద్య సామాగ్రితో రండి ... మా ఇంటికి ... తక్షణం" అని ఫోను పెట్టేసారాయన.

* * *

కారు గేట్లోకి తిప్పుతుండగానే, జమీందారుగారు తమ హోదా కూడా మరచిపోయి పరిగెత్తుకొంటూ వచ్చారు.

కారాపి దిగానో లేదో — "ఆయనకు చాలా సీరియస్‌గా వుంది ... నా పరువు మీరే కాపాడాలి" అంటూ నా చేతులు పట్టుకొన్నారాయన.

"ఎవరికి? సరిగ్గా చెప్పండి" అన్నాను ఖంగారుగా.

"ఆయనకే... స్వాములవారికి —" చెప్పలేక చెప్పారాయన. "— పదకొండు గంటలకు ఆయన శిష్యులొచ్చి లేపితే లేచాను. బాధతో విలవిల లాడిపోతున్నాడు. ఏం చేయాలో అర్థంగాక చూస్తుండిపోయాను. చివరికి ఆయనే చెప్పారు మీకు కబురు చేయమని."

జమీందారుగారు, నేను స్వామివారుండే గదిలోకి వెళ్ళాం. మెత్తని పరుపుమీద వుండలా మెలుచుకుపోతూ, కడుపులో నొక్కేసుకొంటూ, బాధతో కేకలేస్తున్నాడాయన!

మంచం దగ్గరకెళ్ళి ఆయన భుజాలు పట్టి సరిగ్గా తిప్పి — "క్షణంసేపు ఓర్చుకోండి... పరీక్ష చేస్తాను" అన్నాను.

"లేదు .. ఓర్చుకోలేకపోతున్నాను... యీ నెప్పి నా ప్రాణాలు తినేస్తూంది ... నన్నెలాగైనా రక్షించండి" అన్నారాయన పళ్ల బిగువున.

ఆశ్చర్యంగా ఆయన ముఖంలోకి చూసాను. కళ్లు లోపలికి పోయాయి, కళ్లకింద నల్లని వలయాలు, ముఖం వడలిపోయి వుంది. ముఖంమీద, మూతిమట్టూ; వంటినిండా విబూధి చారికలే! ఆ తేజస్సు ఎక్కడికి పోయిందో! కొద్ది బాధ కూడా ఓర్చుకోలేని చిన్నపిల్లవాడిలా అలసిపోయాడు, మృత్యువుతో జరుగుతున్న పోరాటంలో.

నన్ను చూసి యేమనుకొన్నాడో యేమోగాని కాస్త సర్దుకొని — "గంటసేపు చెబితేగాని మిమ్మల్ని పిలవలేదీ వెధవలు. బాధతో చచ్చిపోయాను. ఎంతసేపూ ఆ విబూధి తినిపించడం, తీర్థం తాగించడం, వాట్నే వంటినిండా పులమడమేగాని, మిమ్మల్నో, జమీందారుగార్నో పిలవరే యీ వెధవలు.

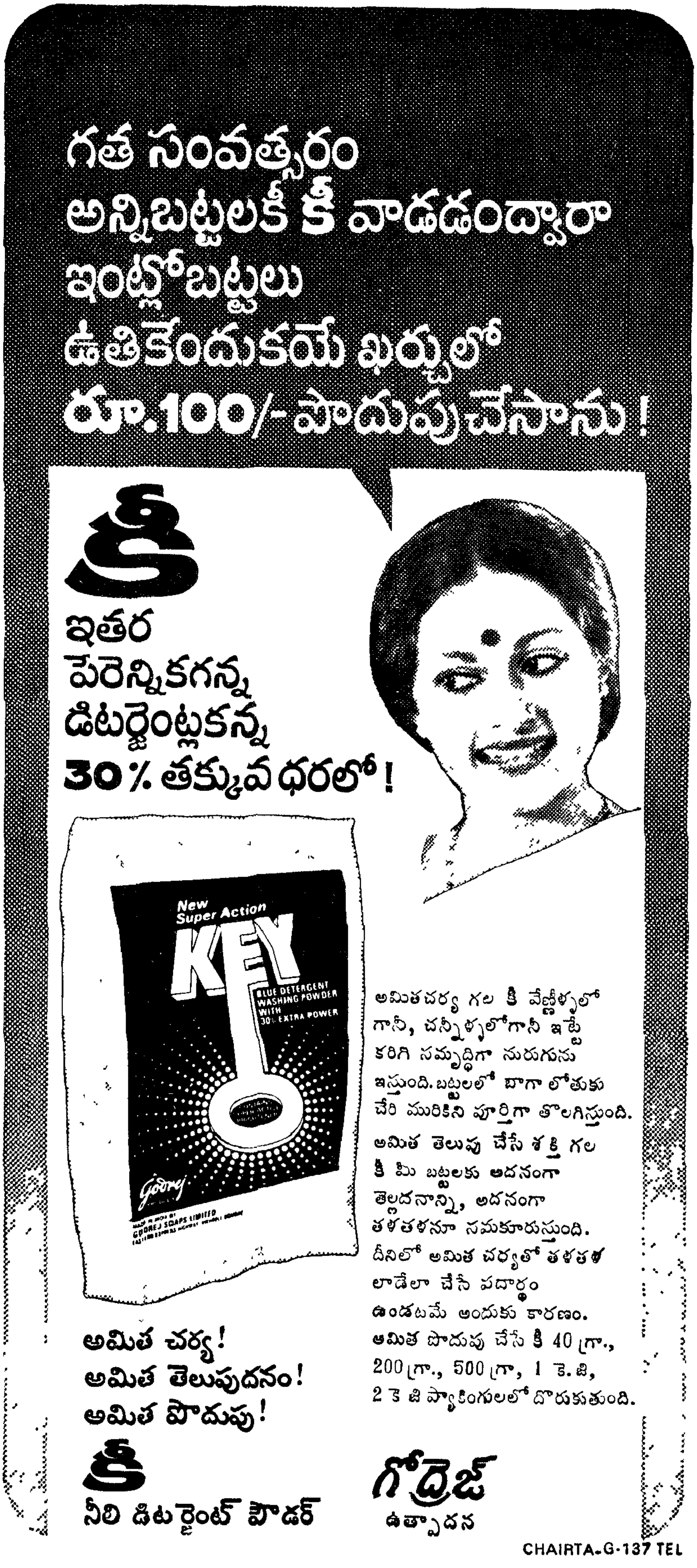

భేషజం

నువ్వు మంచివాడివి... నన్ను బతికించు, యీ బాధ తగ్గించు...అబ్బా. .చచ్చిపోతున్నాను '' పొర్లుతూ తిరిగి గొడవ మొదలెట్టాడు.

చాలా కష్టంమీద ఆయన్ని పరీక్ష చేయడం సాధ్యమైంది. ఇంజక్షన్ యిచ్చాను అయిదు నిమిషాలకి కాస్త గొడవ తగ్గించి కళ్ళు మూసు కొన్నాడు

బైటకొచ్చి జమీందారుగారితో చెప్పాను – ''వెంటనే ఆపరేషను చేయాలి, అపెండిసైటిస్... నా హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్దాం'' అని.

''ఇక్కడ కుదరదా ?'' అడిగారు జమీందారు గారు.

''చాలా కష్టం! అక్కడైతే సౌకర్యంగా వుంటుంది.''

''అందరికీ తెలుస్తుందేమో–'' అన్నారాయన.

''ఏం తెలిస్తే!'' అడిగాను కనుబొమ్మలు ముడిచి.

''సర్లెండి. అలాగే చేద్దాం'' అన్నాడాయన తడబడుతూ!

* * *

''ఎలావుంది ?'' అడిగారు జమీందారుగారు.

''ఆపరేషను సవ్యంగా జరిగింది, ప్రమాదం తప్పినట్లే'' చెప్పాను.

''పోన్లెండి హమ్మయ్య వెధవ జబ్బు. తన కొచ్చేసరికి ఎంత యాగీ చేసాడు! ఎలా తయారయ్యాడో అంత గంభీరంగా వుండేవాడూను!!''

నేను నవ్వాను!

''తన జబ్బే తట్టుకోలేనివాడు, విబూధితో నయం చేసుకోలేనివాడు, అన్ని వుపన్యాసాలు ఎలా ఇవ్వగలిగాడు? అంతంత జబ్బులు ఎలా నయం చేసేసాడు!?'' మళ్ళీ ఆయనే అడిగారు.

మళ్ళీ నవ్వాను!!

''నవ్వుతారేం ? జవాబు చెప్పండి'' అర్థం లేకుండా నన్ను నిలేసారాయన

''ఏం చెప్పమంటారు .. జనానికి ఆయన మీద వున్న గుడ్డి నమ్మకం ఆయనలో ఆయనకు లేదు మరి'' అన్నాను.

మర్నాడు ఈ విషయం వూరంతా తెల్సింది –

కొడుకు ప్రమాదంలో మరణించాడని తెల్సినా నిబ్బరంగా వుండగలిగిన వీర్రాజుగారీ విషయం తెల్సి గుండె ఆగి మరణించాడు!

పరంధామయ్యగారికి పెరాలిసిస్ వచ్చి ఆ రోజే కుడి కాలూ, చెయ్యీ పడిపోయాయి!!

కానీ వారం రోజుల్లో, నా పర్యవేక్షణలో, స్వామివారు బాగా కోలుకొని హృషీకేశ్ వెళ్ళిపోయారు

అయితే – తిరుగు ప్రయాణంలో వారి పరివారంలో యిద్దరు తక్కువైనారు, ఒక శిష్యురాలు నా వద్ద నర్సుగాను, శిష్యుడు కంపౌండరు గాను చేరడం వలన!!

నా ప్రాక్టీసు మునుపటికన్నా రెట్టింపయి, పెళ్ళి సంబంధాలు చూసుకొనే తీరిక కూడా లేకుండా తయారైంది. ★